

Alla trognas saliga hopp, efter den heliga skrifts egna vittnesbörd

Ett ord till varning och uppmuntran i den onda dagen

Den heliga skrift framställer tvenne stora huvudkällor till de trognas tröst, frid och frimodighet. Den förra är: »Den närvarande nåd, i vilken vi stå», och tron på denna; den andra är: »Hoppet om Guds härlighet.» Då aposteln i Rom. 5:1 talat om den frid, de troende hava, och sagt: »Då vi nu hava blivit rättfärdiggjorda av tron, hava vi frid med Gud, genom vår Herre Jesus Kristus», så tillägger han, till ytterligare förklarande av denna frid, i v. 2: »Genom vilken (Kristus) vi ock hava fått tillträdet genom tron till denna nåd, i vilken vi stå, och berömma oss av hoppet om Guds härlighet.» Samma stora tröstekällor anvisar Johannes, då han säger: »Mina älskade, vi äro nu Guds barn» — detta är den närvarande nåden — »och det är icke ännu uppenbart, vad vi skola varda; men vi veta, att när han varder uppenbar, skola vi bliva honom lika; ty vi skola se honom, såsom han är» (1 Joh. 3: 2). — Så plägade ock Kristus själv trösta sina lärjungar, icke blott med försäkringar om deras närvarande nådastånd och den kärlek, varmed han älskade dem, utan han talade ock med dem om sin återkomst, då han skulle taga dem till sig och låta dem sitta på tolv stolar och döma Israels tolv släkter o. s. v.

Det är denna tillkommande härlighet, som är egentliga föremålet för de trognas hopp; då däremot tron omfattar den närvarande nåden.^{*1} Även detta frälsningens hopp skulle ju varje kristen hava levande och brinnande i sitt hjärta. Men huru går det med denna sak ibland oss? Huru kommer det till, att då vi, Gudi lov, höra och tala ganska mycket om tron och kärleken, vi så sällan och litet sysselsätta oss med hoppet om Guds härlighet? Detta kan stundom härleda sig från en ganska god och giltig grund, nämligen att vi beständigt behöva den egentliga livsnäringen, ordet om försoningen, om bättring, tro och kärlek, väl vetande, att blott det har sin riktighet därmed, så följer det eviga livet och åskådningens salighet av sig själv. Detta är sant. Men stundom kommer nämnda förhållande endast av vårt sinnliga väsende, som icke kan sträcka sig till det tillkommande, ja, av vår köttsliga och jordiska natur, som icke vill veta av det himmelska, utan hellre ville hava blott ett jordiskt himmelrike. Det är en brist i kärleken till Frälsaren, att vi icke med längtan och hopp beständigt blicka upp efter honom och vår Herre, när han kommer.

Härjämte hava vi ock ofta ett *helt annat mål* för vårt hopp och vår väntan, än det, som skriften vill ingiva oss. I stället för Herrens härliga tillkommelse för att förhärligas i sina heliga och beundras i alla dem, som tro, hava vi satt endast den kalla döden såsom slutet på mödor och lidanden. Det är likväl en betydande skillnad mellan dessa tvenne föremål för hoppets blick. Det ena har endast en halv tröst med sig, nämligen slut på mödor och strider; det andra har en hel salighet med sig, då vi skola helt intaga riket, se Frälsaren, såsom han är, och bliva honom lika.

Den, som menar, att allt detta sker i döden, har icke förstått, vad »köttets uppståndelse» skall medföra. Först då skall en hel och fullkomlig härlighet börja. Det vilar väl alltid en hemlighetsfull slöja över de från kroppen skilda själarnas tillstånd; men så mycket se vi tydligt av skriften, att fastän de trognas själar visserligen komma i »paradiset» (Luk. 23: 43), hava de likväl icke ännu den härlighet och salighet, som de genom återföreningen med kroppen skola bekomma; ty skriften säger uttryckligt, att då, när Herren kommer och blir uppenbarad, då skola ock vi uppenbaras med honom i härlighet, då skola vi bliva honom lika, ty vi skola, se honom, såsom han är (1 Joh. 3: 2; Kol. 3: 4; Fil. 3: 20, 21).

Men du säger till äventyrs: »Huru kan jag hoppas på Herrens tillkommelse, om det ännu icke är den tiden, då han skall komma? Jag kan ju icke övertalas att vänta något, som jag icke har tillräcklig grund för att just nu förbida?» — Rätteligen! Men det är just det, som vi nu skola visa, att du har tillräcklig grund för att vänta din Herre när som helst. Vi äro alldeles icke böjda för det fåvitska företaget, varigenom enfalden och vantron en och annan gång *profeterat* om *dagar* och *stunder*, som Herren har i sin makt — profeterat om den dagen, om vilken Herren förklarat, att ingen, icke ens änglarna i himmelen veta den; men hör och förstå följande grunder, på vilka den mest försiktiga och tänkande kristen har största skäl att ständigt vänta sin Herre.

Det första, vi skola märka, är, att även om icke Herrens härliga tillkommelse inträffar, medan vi gå på jorden, så är likväl hans tillkommelse ganska nära; det skall icke bliva oss någon lång väntan; ty så snart vi äro i Herren avsonnade, så är det livet, som själen nu lever, såsom skild ifrån kroppen, redan ett evighetsliv, redan likt Herrens eget, till vilket hör, att »tusen år äro såsom en dag, och en dag såsom tusen år».

Det skall förekomma själarna såsom helt kort; såsom det, enligt Uppb. 6: 9, blev sagt till »deras själar, som hade blivit slaktade för Guds ords skull», att de skulle blott vila en liten tid, innan Herren skulle komma och döma. Och nu är det likväl redan flera århundraden, sedan de blevo dödade; men det skall för dem vara endast en liten tids vila. Detta finna vi ock därav, att Herren flera gånger försäkrade, att han skulle komma snart till sin yttersta dom; såsom han tre särskilda gånger upprepar i ett enda kapitel: »Se, jag kommer snart» (Uppb. 22: 7). »Se, jag kommer snart, och min lön med mig, för att vedergälla var och en, såsom hans gärning är» (v. 12, 20) o. s. v.

Nu skall han sannerligen icke svika sina trogna, vilka han givit detta löfte, utan skall själv så laga, att det skall för dem bliva så, som han lovat; det skall förekomma var och en av oss såsom en helt kort tid, innan Herren kommer. De första kristna, vilka, såsom nedanför skall visas, alltid hoppades på Herrens snara återkomst till domen, skola icke finna sig bedragna i denna sin väntan, utan det skall verkligen förekomma dem såsom en helt liten tid, som de hava väntat.

Detta är den första omständigheten, varför man alltid må vänta sin Herre; ty även om han kommer först med döden, kommer han snart därpå i sin härlighet.

Den andra omständigheten är, att det också verkligen börjar se ut något besynnerligt med tidstecknen. De, som äro i mer tillfälle att överskåda världshändelserna och aktgiva på andemakternas rörelse på denna tid, instämna enhälligt däruti, att någon ovanlig rustning är å färde; det är ett ovanligt gny från andarnas värld; både ljusets och mörkrets härar äro i en särdeles rörelse; och en hel mängd av de i skriften utsatta tecknen på den allra sista tiden äro nu, mer än någonsin, framstående.^{*2}

Och Herren har icke sagt, att vi icke skulle akta eller förstå tidens tecken, utan tvärt om säger han: »Kunnen I icke döma om tidernas tecken?» (Matt. 16: 3). »Sen på fikonsträdet och på alla träd; när de redan hava slagit ut, så veten I av eder själva, att sommaren redan är nära. Likaså även I, när I sen detta ske, så veten, att Guds rike är nära» (Luk. 21: 29-31). Märk, han säger icke: »I skolen icke kunna veta, när Herrens dag nalkas», utan han säger uttryckligt: »Så veten.»

Men innan vi påpeka de mest talande dragen av tidens tecken, vilja vi först visa, huru skriften talar om saken. Vi skola därvid även finna, huru apostlarna och de första kristna levat i hoppet och haft sitt öga riktat uppåt, emot deras till himmelen farne Herre, under innerlig längtan och väntan, att han snart skulle återkomma. Där hava vi den rätta bilden av ett varmt, kristligt hjärta. Ut i sådan väntan skulle vi ju alla leva. Det är icke väl och rätt, då vi icke hava samma sinne, som de första trogna — det sinne, till vilket Herren uttryckligt förmanade oss, sägande: »Varen lika människor, som vänta sin Herre, då han kommer.»

Men nu till skriften. Vi taga först i betraktande vår Herres egna ord i Matt. 24 kap., där han svarar på lärjungarnas fråga: »När skall detta ske?» (nämligen förstörelsen av det judiska templet) »och vad skall vara tecknet för din tillkommelse och världens ände?» Såsom denna fråga innehöll ett tvåfaldigt ämne och utsträckte sig över det tillkommande och från den närmaste framtiden till fullbordandet av hela Guds ändamål med människan, så är ock Herrens svar därpå så avfattat, att det sammanbinder de olika tidpunkter, på vilka alla dessa tilldragelser inträffa.

För vårt närvarande ändamål behövs icke, att vi upptaga varje punkt i Herrens svar, utan vi vilja endast giva akt på huvudsaken och slutsatsen (v. 32-51). När han först uppmanat dem att giva akt på tidens tecken, så tillägger han: »Himmelen och jorden skola förgås, men mina ord skola icke förgås. Men om den dagen och stunden vet ingen, icke ens änglarna i himmelen, utan Fadern allena. Och såsom Noas

dagar voro, så skall Människosönens tillkommelse vara» (v. 35-37). Ingen allmän omvändelse skall föregå den, utan allmän ogudaktighet och den djärvaste otro.

Likväl skall Herren komma med hast och taga till sig sina trogna. »Två skola vara ute på marken, en skall Herren taga till sig (Joh. 14: 3), och en lämnas kvar; två kvinnor mala på kvarnen, en upptages, och en lämnas kvar» (v. 40, 41). Det intryck, som Herren med detta tal ville göra på lärjungarnas sinnen, var just motsatt det, som tanken på hans tillkommelse ofta uppväcker hos oss.

Emedan dagen och stunden äro fördolda, skola vi giva akt på tidens tecken och varje dag och stund hålla oss beredda att emottaga Herren; men nu hava tvärt om osäkerheten av tiden för hans ankomst och dess uppskov i 1800 år haft den verkan, att vi upphört att vänta — åtminstone vänta vi den icke i vår livstid, utan taga för avgjort, att döden blir det enda möjliga slutet på detta vårt jordiska liv.

Det intryck, som Herrens tillsägelse om sin återkomst gjorde på hans vänner och lärjungar, blev särskilt stadfäst av de två män i vita kläder, som stodo hos dem, då de blickade upp efter Herren, under det han uppför till himmelen: »I galileiske män, varför stå I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall så komma, som I haven sett honom uppfara till himmelen» (Apg. 1: 9-11).

En så klar och bestämd tillsägelse kunde icke missförstås; i följd därav finna vi, att den första kyrkan och sedan flera släktleder av de trogna höllo fast detta saliga hopp om Herrens snara ankomst. Fastän nu dessa troende likväl icke upplevde denna hans ankomst, skola vi vakta oss att icke genast sluta, att de blevo bedragna, eller att de missförstått Herren, liksom hade deras hopp icke haft en djupare grund, än blotta tron på denna förutsägelse om Kristi återkomst.

Tvärt om var hoppet om Herrens tillkommelse en väsentlig beståndsdel av det gudomliga livets eld och styrka, den andliga kraftens fullhet i den första kyrkan. Kristi lärjungar hoppades på hans snara ankomst och deras samlande kring honom, icke blott emedan han hade förutsagt sin tillkommelse, utan emedan deras gemenskap med honom var så levande, deras kärlek till honom så stark, att de icke tillfredsställes av någonting mindre än sin fulla befrielse från synden och döden och sin fullkomnade och eviga förening med honom i förhärligade kroppar.

Detta hopp var t. ex. för aposteln Paulus, vilken likväl icke hade varit närvarande vid vår Herres himmelfärd, och vilken hade emottagit evangelium, icke av de andra apostlarna, utan genom en särskild uppenbarelse — detta hopp var icke desto mindre ett så viktigt och allvarligt ämne under hela hans apostoliska verksamhet, att han framställer det i alla sina epistlar såsom det mål, mot vilket alla ögon och hjärtan skulle vända sig. »Vi känna eder utkorelse, I av Gud älskade bröder» (skriver han till tessalonikerna), »att vårt evangelium har kommit till eder, icke allenast i ord, utan även i kraft och i den helige Ande och i mycken fullvisshet.

Ty de förkunna själva om oss, hurudant inträde vi gjorde hos eder, och huru I omvänden eder till Gud från avgudarna, till att tjäna den levande och sanne Guden; Och till att *vänta hans Son från himmelen*» (1 Tess. 1). Vi hava här i några få ord de levande anletsdragen av en äkta kristendom, utgående från apostelns predikan såsom dess omedelbara frukt.

Att leva mitt i världen, såsom de, vilka hava övervunnit världen, tjäna Gud och vänta hans Son av himmelen — dessa äro tecknen på apostelns lärjungar. Det kommer av trons svaghet och världslighet i hjärta och håg, om kristna i stället för att vänta på honom, som är uppståndelsen och livet, hava, liksom denna världens barn, ingen annan eller bättre förbidan, än först en längd av lyckliga år här nere och sist, vid slutet av detta liv, en stilla död.

Likasom det tillhörde kyrkans kallelse att vänta på Herren, så var det på samma gång apostlarnas bemödande, deras hopp, kronan på deras berömmelse (1 Tess. 2:19), att så arbeta på kyrkans inre utveckling — hennes tillväxt i helgelse — att de måtte framställa henne såsom en ren och helig kropp för Herren vid hans uppenbarelse.

Så levande och helt var hoppet hos församlingen i Tessalonika, att Herren skulle uppenbaras och skulle fullkomna och förhålliga sina trogna på *jorden*, att det oroade dem, då någon av bröderna gingo bort genom döden. Ganska lärorikt är aposteln sätt att hugsvala dem: han nöjer sig icke med att vända deras blick på friden och vilan för dem, som avsomna i Kristus, ännu mindre talar han om den härlighet, till vilken den bortgångna själen redan har hunnit; men han förklarar för dem, och detta uttryckligen såsom ett ord inför Herren, att detta hopp, som vi på jorden behålla, kvarstår även för de trogna, som äro avsomnade, och att de med oss vänta på Herrens ankomst för sin uppståndelse, såsom fullkommandet av vår frälsning (jämför Rom. 8: 23). »Ty detta säga vi eder såsom Herrens ord, att vi, som leva och lämnas kvar till Herrens tillkommelse, alls icke skola komma före dem, som äro avsomnade.

Ty Herren själv skall stiga ned från himmelen med befällande rop, med överängels röst och med Guds basun, och de, som hava dött i Kristus, skola uppstå först. Därefter skola vi, som leva och äro kvar, tillika med dem borttryckas i skyar till Herrens möte i luften; och så skola vi vara med Herren alltid. Så trösten nu varandra med dessa ord» (1 Tess. 4:15-18).

Huru ofta händer det ibland oss, att vi trösta varandra med *Herrens tillkommelse* över dem, vi förlorat genom döden? Säkerligen måste det vara något inre skäl, att man bland kristna hör så föga talas om uppståndelsen och ännu mindre om deras kroppars förvandling, som leva, då Herren kommer; under det tvärt om så mycket talas om de avlidnas härlighet och om beredelsen till döden. Antingen måste de apostoliska kristna eller vi hava bristfälliga och förvända åsikter i detta ämne. Aposteln utsaga, i det 5:e kap. av samma epistel, är väl värd att uppmärksamt betraktas.

Det är just, emedan vi tro Guds ord, vilket försäkrar, att Herren skall komma hastigt och oförmodat såsom en tjuv om natten, som vi skulle varje ögonblick vara redo att emottaga honom, på det den dagen icke måtte komma oss för plötsligt uppå. Och såsom det är i synnerhet i provningstider — i tider av yttre och inre oro och nöd — som det kristliga livet utvecklar sin himmelska, världsbesegrande makt, så bör även hoppet om Frälsarens tillkommelse under sådana omständigheter på ett särskilt sätt göra sig gällande.

Detta jordiska liv var icke för de kristna i Tessalonika, eller över huvud för de apostoliska församlingarna, den lugna, behagliga och njutbara tillvaro, som det har blivit i senare tider, såsom våra. Likasom deras Mästare före dem, voro de beständigt trängda och jagade, beljugna, hatade och förföljda i denna värld. Under en så skarp strid och under sådana bedrövelser kunde aposteln ord väl vänta sig ett glädjefullt emottagande, när han skrev till dem: »Gud skall giva eder, som bedrövens, vederkvickelse med oss, när Herren Jesus varder uppenbar från himmelen med sin makts änglar, i eldslåga, för att hämnas på dem, som icke lämna Gud och icke lyda vår Herre Jesu Kristi evangelium» (2 Tess. 1: 7, 8), — »när han kommer för att på den dagen förhålligas i sina heliga och beundras i alla dem, som tro» (v. 10).

Huru kunna vi förklara detta, att vid den förfärliga åsynen av våra dagars djärva otro och anfall, tanken på Herrens hastiga hämnd, hans rättvisa dom, skulle vara så långt ifrån oss, då den var så närvarande för aposteln Paulus under säkert icke mer trängande omständigheter? Skulle vi kanhända överträffa honom i ömhet och skonsamhet emot Guds fiender? O, att vi hade mer av hans nit för Herrens ära!

12:a kap. av denna 2:a epistel till tessalonikerna, från vilken vi redan hava anfört något, förkunnar aposteln verkligen för församlingen, att ett stort och allmänt avfall skulle föregå Herrens tillkommelse — ett avfall, som redan i hans tid var märkbart och kom aposteln att tänka på den rättfärdige Domarens ankomst. Vad skulle han då säga om våra tiders otro och djärva förnekelse av Herren — och sedan, om vår hjärtesvaghet och brist på hopp, i det vi, sedan detta avfall varat så länge i kristenheten och blivit allt värre, tills det slutligen i vår tid har antagit ett så fruktansvärt utseende, likväl icke ens våga blicka upp emot Herrens tillkommelse, såsom varande nära för handen? Sannerligen, älskade vi Herren mer och världen mindre, vore det himmelska livet i oss mäktigare och det jordiska mera korsfäst, skulle vi döma annorlunda och tro annorlunda!

Vad vi hava anmärkt i den tessaloniska församlingen, återfinnes även i alla de andra apostoliska församlingarna. Samma hopp livar dem alla. Såsom pilgrimer och främlingar på jorden, men rika i alla himmelska gåvor, vänta de blott på sin Herres ankomst, likasom en brud, prydd och beredd till bröllopet. »Vår umgängelse är i himmelen (läsa vi i Fil. 3: 20, 21), varifrån vi ock vänta Frälsaren, Herren Jesus Kristus, vilken skall förvandla vår förnedrings kropp, att han varder lik hans härlighets kropp, efter den kraft, varmed han förmår att även underlägga sig allt.»

I korintiernas 1:a epistel läsa vi (kap. 1:6), att »vittnesbördet om Kristus hade blivit stadfäst hos dem, så att de icke stodo efter i någon nådegåva, medan de väntade Herren Jesu Kristi uppenbarelse». — »Se, jag säger eder en hemlighet» (säger aposteln i samma epistel, kap. 15, v. 51, 53): »Vi skola icke alla avsomna; men alla skola vi förvandlas, i ett nu, i ett ögonblick, vid den yttersta basunen; ty basunen skall ljuda, och de döda skola uppstå oförgängliga, och vi skola förvandlas.»

I 2:a kap. av episteln till Titus, framhålles åter väntan på Herrens ankomst, icke såsom någonting vidunderligt och ofruktbart i den kristnes gudaktighet, utan såsom den rätta fullkomningen av och kronan på ett kristligt liv. »Guds nåd lär oss att försaka ogudaktigheten och de världsliga lustarea och leva tuktigt och rättfärdigt och gudligt i denna världen, väntande det saliga hoppet och uppenbarelsen av den store Gudens och vår Frälsares, Jesu Kristi, härlighet.»

Redan av de anförda vittnesbörderna ur skriften är tillräckligt ådagalagt, icke blott att det är Kristi härliga tillkommelse till världens dom och till sina trognas förlossande, som utgör det rätta föremålet för allas vårt gemensamma, saliga hopp; utan vi hava ock sett, att redan apostlarna och de första kristna hoppats att uppleva denna Kristi härliga tillkommelse. Och därav finna vi, att då samma apostlar därjämte förutsagt större tilldragelser, som skulle föregå denna Herrens tillkommelse, hava de icke menat något av så omätligt omfång, att det icke skulle kunna fullbordas inom deras egen livstid — emedan de ju själva hoppades att uppleva Herrens tillkommelse, ja, varje stund väntade Herren av höjden.

Härav kunna vi då märka, att vi ingen anledning hava att tänka oss någon sådan stor världshändelse, som skulle förbjuda oss att när som helst vänta vår Herres uppenbarelse. Så har ock Herren själv talat, då han bjöd även dem, som han personligen tilltalade, att aldrig vara säkra, det han icke kunde överraska dem »såsom en tjuv om natten», och sade: »Vaken fördenskull; ty I veten icke, när husets herre kommer, antingen på aftonen, eller vid midnattstiden, eller i hanegället, eller på morgonen; — vaken, att då han kommer plötsligen, han icke må finna eder sovande. Men vad jag säger till eder, det säger jag till alla: *Vaken!*» (Mark. 13).

Det är på grund av sådana klara och otvetydiga tillsägelser av Herren själv och hans apostlar, som vi icke uppehålla oss vid de dunklare och tvetydiga, utan gå sådana med vördnad förbi; så att vi t. ex. alls icke upptaga frågan om något s. k. tusenårigt fridsrike före den yttersta domen, någon allmän alla människors omvändelse — ja, vi uppehålla oss icke ens med frågan om Israels omvändelse, när hedningarnas fullhet har ingått. Vi vörda skriftens ord därom, fullt förvissade, att de skola *på det sättet* fullbordas, som den helige Ande menat det; men vi märka hos tolkare så delade meningar om deras betydelse, att vi anse ingen av dessa olika meningar innehålla något så visst och säkert, som det Herren själv uttryckligt och otvetydigt förklarat, nämligen att vi alla böra redan vänta hans ankomst, och att världens tillstånd, när han kommer, skall likna tillståndet i Noas dagar, då floden kom.

Men härjämte har Herren och hans apostlar även uppgivit åtskilliga förebådande tecken till hans tillkommelse, vilka skulle ytterligare väcka hans vänner till vaksamhet och förhoppning. Dessa tecken kunna alla sammanfattas under en enda kort titel, nämligen: *En synnerlig andemakternas strid*. Å ena sidan skall ondskan, otron, hädelsen och förnekelsen av allt heligt, åtföljd av en mer än vanligt fri och mångfaldig ogudaktighet, utmärka tiden för Herrens tillkommelse; å den andra sidan ett predikande av evangelium, ett nit och en verksamhet för Guds rike, som skall vara lika utmärkande.

Likasom Israels folk och Jerusalem i allmänhet varit en förebild till det ur hedningarna samlade Israel, så har ock Jerusalems förstörelse och förebuden till densamma varit en förebild till världens ände och

dess förebådande tecken — varför ock dessa båda stora händelser, vid förebudens uppgivande, blevo i Kristi tal sammanfogade, som vi finna det i Matt. 24:e, Mark. 13:e och Luk. 21:a kap. — Likasom de utmärkande tecknen till Jerusalems ände voro i synnerhet *krig* och *'uppror, falska profeter* och falska Krister, *förföljelse* mot Herrens vittnen och *evangelii nya förkunnelse bland hedningarna*; så skola ock alla dessa stridskrafter vara i en ovanlig rörelse och strid, när Herren kommer till all världens yttersta dom.

Avfallet, gudsförnekelsen och *ogudaktigheten* inom den gamla kristenheten, och å andra sidan ett ovanligt *nit* och *verkande för evangelii utbredning* skola utgöra de mest utmärkande dragen hos den allra sista tiden. Vi hava redan anfört något av Kristi ord om tillståndet i världen, då han kommer. Utförligt lyda de i Matt. 24: 37-39, sålunda: »Såsom Noas dagar voro, så skall Människosönens tillkommelse vara. Ty liksom i dagarna före floden de åto och drucko, gifte sig och bortgifte, intill den dagen, då Noa gick in i arken, och de visste intet av, förrän floden kom och tog bort dem alla; så skall ock Människosönens tillkommelse vara.»

En dylik beskrivning på världens tillstånd vid vår Herres uppenbarelse är oss given av apostlarna Petrus och Judas. Aposteln Petrus uppgiver såsom ett tecken på de sista dagarna — och vi gjorde väl, om vi lade detta på hjärtat — att tron på Herrens ankomst skulle utslockna och av de otrogna begabbas i följd av hans långvariga dröjande. Otron skulle yttra sig i den hånande frågan: »Var är löftet om hans tillkommelse? Ty ifrån den dag, då våra fäder avsomnade, förbliver allt, såsom det har varit från skapelsens begynnelse» (2 Petr. 3:4). Vi skulle svårligen kunna teckna en mer slående beskrivning på våra egna tider, än båda dessa apostlar giva, då de teckna de sista dagarna.

Då man läser 2:a och 3:e kapitlen av Petr. 2:a ep., samt Judas epistel, skulle man kunna tro, att de varit skrivna i vår tid och med särskilt avseende på närvarande förhållanden. Det djärva förnekandet av den Herren, som har köpt oss; de falska lärorna och kraftiga villfarelserna; försmädandet av sanningens väg; att man i girighet med bedrägliga ord gör sig (jordisk) vinning av ostadiga och okunniga själar; vandrandet efter köttet i alla orena lustar; föraktet för överheten och försmädandet av väldigheterna; utplånandet av all vördnadskänsla och hälsosam fruktan för gudomlig och mänsklig styrelse; talandet med stora och stolta ord, tomma på all sanning och verklighet; löftet och predikandet om frihet av dem, som själva äro fördärvets trälar; lössläppandet av en oren inbillnings alla onda makter och av tankar, som hava intet av Gud och sanningen; den allmänna oron och missnöjet; lystnaden efter det, som tillhör nästan; den omätliga törsten efter nöjen; utjämmandet av alla skillnader, som varit fastställda av Gud och människor; en laglöshet, som undergräver all ordning i familjen, i staten och i kyrkan; allt detta och mera sådant, som så synnerligt utmärker vår tid, finna vi omständligt beskrivet i de nämnda apostoliska breven.

Men, såsom förut är antytt, så är det icke blott de antikristiska makternas stora djärvhet i den gamla kristenheten, som utmärker vår tid; även Kristus och hans stridsmän äro i en lika ovanlig verksamhet och rörelse. Då man med föregående tider jämför dessa dagars nit och verksamhet för Guds rike, så väl för evangelii utbredande ibland hedningarna, som för att till liv uppväcka den gamla kristenhetens döda och sovande barn, så måste man säga: Det pågår någon stor rustning i Immanuelns läger! Det uträttas nu mera på årtionden, än förut på århundraden.

Och liksom för Jerusalems, så skall det ock för världens ände vara ett betydelsefullt tecken: *Evangelium skall varda predikat för alla folk, och då skall änden, komma* (Matt. 24:14; Mark. 13:10). — Ännu en gång sagt: den, som känner, vad som föregår i världen, måste bekänna, att vi leva i en högst betydelsefull tid. De största, de innersta livsfrågor i religionen, om Gud och vägen till livet, om Kristus och försoningen, om sanningen och meningen av Guds ord —frågor, som förut antingen vilat stilla i kyrkans bekännelse och förkunnelse, såsom redan avgjorda, eller blygsamma och föraktade krupit i de obemärktaste vrår i några oroliga hjärtan, hava nu trängt fram på den öppna stridsplatsen och blivit föremål för en så allmän forskning, oro och strid, som knappt lämnar någon enda döpt människa i fred. »Vad tror du?» — och: »Bekänn vad du tror!«

En sådan fråga, en sådan uppfordran möter oss nu från alla sidor. Var och en måste komma till ett avgörande, evad han vill eller icke — ett avgörande, som i sitt innersta ljud, liksom i sin högsta utveckling, skall bliva ett avgörande *för* eller *emot* Kristus, *för* eller *emot* kristendomens bestämda sanning. Korteligen, om våra ögon bleve öppnade på det sätt, som Elias tjänares ögon en gång blevo det (2 Kon. 6:17), så skulle vi med häpnad studsa tillbaka vid åsynen av den förvånande andliga strid, som nu försiggår i kristenheten.

Men vi skulle också vakna upp ur sömnen, i hast ikläda oss ljusets vapen, fly och förkasta varje slapp och självisk riktning och med förnyad iver helga alla våra krafter åt ärans Konung och hans tjänst.

Vi hava endast gjort en lätt antydning av de mest framstående tidstecknen, men vi fråga likväl: Vad kan vara orsaken, att tanken på Herrens tillkommelse, som under vida mindre yttre anledningar likväl var så livlig, närvarande och allmän hos de första kristna, nu, under sådana tidstecken som våra dagars, är så främmande för oss, är nästan helt försvunnen ur våra kretsar, våra hjärtan, samtal och andliga föredrag?

Vi neka icke, att vi ganska allmänt vidbliva läran om Herrens tillkommelse såsom en *trosartikel*; men därav följer icke, att vi ock hava denna Kristi ankomst till vårt *hopp*. Frågan är icke: tror du, att Herren skall komma? — utan: *lever du i hoppet*, i en verklig *förväntan* av hans tillkommelse? Och på denna fråga kunna icke många ibland oss svara: ja! Vore det så, att alla troende vandrade i hoppet och väntan på vår förhärlicade Herres tillkommelse, då skulle detta hopp mera uppenbara sig i vår predikan, i våra kristliga samtal, i vårt hela liv; då skulle icke allehanda trosbekännelser, ofta obibliska läror om kyrkans framtid och de avlidnas tillstånd kunna insmyga sig ibland oss.

Men vi komma åter till frågan: Vad kan vara orsaken, att tanken på Herrens tillkommelse är för oss så främmande, ja, nästan ovälkommen, då den var så livlig, kär och närvarande i de första kristnas hjärtan? Det är säkerligen intet gott tecken. Varje *hopp* förutsätter en *önskan*, och varje önskan har sin rot i vad vi *älska*.

Om vi verkligen önskade och längtade efter Herrens tillkommelses dag, då all dunkelhet i tron, all svaghet, all synd, all otrohet mot vår käre Frälsare skall hava en ände och vi skola fatta honom, såsom vi av honom äro fattade, se honom, såsom han är, och bliva honom lika — om vi mer önskade denna hans uppenbarelse, skulle vi ock uppsöka och med glädje omfatta alla de grunder, som givas för det saliga hoppet om denna önskade dag. Således, om vi vore mer andligt sinnade, mer älskade vår Frälsare och åstundade, vad kärleken alltid åstundar, nämligen att bliva helt förenade med honom, att allt avstånd och all ovisshet måtte upphöra, då skulle vi ock mer leva i hoppet.

Vi finna ock därför alltid stor skillnad mellan kristna i detta fall. De som taga Guds ord med mer allvar till hjärtat; de som stå i mer övning av den bättring, som är inför Gud, och den tro, som är till vår Herre Jesus Kristus, så att gudsfuktans Ande stundligen vakar på hela deras väsende, och synden därför icke får vara ostraffad, utan ömt kännes, då också nåden i Kristus är dess mer dyr och angelägen, men också genom synden ofta överhöljd och fördold för deras blick — sådana hava i det saliga hoppet och vår Herre Kristi härliga tillkommelse en kär betraktelse, ett levande hopp. De skåda med innerlig längtan mot den dag, då den tunga dimma, som här omhöljde deras tro, skall för evigt förskingras av Herrens härlighet; då de skola se vännen och Frälsaren, som de här trott uppå, talat med och ledsagats av, fastän de icke sett honom; då de nu en gång skola för evigt få åtnjuta, vad de här förgäves sökte, nämligen en *fullkomlig* klarhet, en full visshet, en kännbar närhet av *Frälsaren*; då de därjämte skola vara för evigt fria från det onda köttet, som alltid här medförde så mycken synd, svaghet och anfäktning, för evigt fria från den arge fiendens glödande skott.

Vore vi mer döda för världen och detta närvarande och hade vårt liv och vår glädje i Gud allena, visst vore detta ett saligt hopp för våra hjärtan. Där hjärtat är delat, där det är intaget av andra ting — om än i sig själva oskyldiga och goda — där kan denna längtan efter den himmelske brudgummen icke finna inträde. Och det livet kan icke vara rätt hälsosamt och sunt, då det icke överensstämmer med ordet och de första kristnas sinne.

»Vår umgängelse är i himmelen», säger Paulus, »varifrån vi ock vänta Frälsaren, vilken skall förvandla vår förnedrings kropp, så att han varder lik hans härlighets kropp» e.t.c. Och han förmanar: »Om I nu haven uppstått med Kristus, så sök in det som är ovan, där Kristus är sittande på Guds högra sida; trakten efter det, som är ovan, icke efter det, som är på jorden. Ty I haven dött, och edert liv är fördolt — ja, fördolt — med Kristus i Gud. När Kristus, vårt liv, varder uppenbarad, då skolen och I uppenbaras med honom i härlighet.»

O, att vi även toge denna Kristi och apostlarnas lärdom om Herrens tillkommelse och de kristnas hopp till hjärtat! Ingen kristen är fullkomlig, ingen har allt så rätt och riktigt; men alla behöva vi läras och rättas.

Visserligen, för Gud »helig och salig är den, som har del i den första uppståndelsen»; den, som dagligen drages med synder och brister, men känner dem och har däruti sitt svåraste lidande på jorden, samt dagligen håller sig till Frälsaren och evangeliets ord och behöver därav beständigt tröstas, styrkas och livas — den är visserligen ett benådat Guds barn, även om han finner sig mycket kallsinnig och blir mycket straffad av läran om det saliga hoppet; men han bör också taga den härliga läran till sig, så skall han hava stor välsignelse därav.

Aposteln Paulus förklarar frälsningens hopp vara ett viktigt vapen och säger: »Iklädda trons och kärlekens pansar med frälsningens hopp till hjälm» (1 Tess. 5: 8). Såsom tron och kärleken äro viktiga, så är ock hoppet. Hoppet om Kristi härliga tillkommelse är både väckande, tröstande, renande och livande. Johannes säger: »Var och en som har detta hopp till honom, han renar sig, såsom han är ren.»

Paulus vill med den stora sanningen, att tiden är kort, höja de kristnas sinnen över detta förgängliga, att de skola vakta sig för dårskapen att fästa sig vid något jordiskt, evad det är ljuvt eller lett. Han säger: »Mina bröder, tiden härefter är kort; på det att både de, som hava hustrur, må vara såsom hade de inga; och de som gråta, såsom gråte de icke; och de som fröjda sig, såsom fröjdade de sig icke; och de som köpa, såsom behölle de icke» o. s. v. — »ty — denna världens väsende förgås» (1 Kor. 7:29 f.).

Märk, o människa, tiden blir kort! Sker dig något glädjande, gläd dig lagom, det blir så kort, du skall snart lämna det. Sker dig någon bedrövlighet, sörj lagom, det blir icke länge, tiden är kort. Tager du hustru, får du jordagods, var så till sinnes, som om du strax skulle lämna det. Det »dumma köttet» vill oupphörligt uppressa huvudet och söka bereda sig ett paradiset här nere — det är dårskap — det blir så kort!

O, att en del kristna, som börja så ivrigt rusta i denna värld med sina jordagods, sin handel, sitt byggande — o, att de ville hejda sig i tid, innan den sista gnistan av det andliga livet är utsläckt och gudsfuktans ande helt viken! Låt handen arbeta; men — var uppriktig i den prövningen — var är hjärtat? Ljug icke på din själ! Var är hjärtat? — i himmelen, varifrån du väntar Frälsaren? — eller i ditt jordiska goda? Var uppriktig!

Men det saliga hoppet skulle i synnerhet vara till stor tröst. I, som ofta ären nära att helt uppgivas i vägen för de oändliga tröttande brister, synder och otroheter, som aldrig tillåta eder hava en enda rätt glad och molnfri dag; och du, som har din dagliga plåga och förskräckelse i *trons* dunkelhet, i *hjärtats* obegripliga ondskas, hårdhet och kallsinnighet; och du, som drages med en svår frestelse, en satans ängel m. m. — glöm aldrig, att det är blott fråga om en kort tid.

Snart kommer den, som komma skall. Upplyften edra huvud, snart nalkas eder förlossning! Den tunga, tjocka otrosdimman skall icke evigt trycka vår själ. Detta onda köttet med dess lusta", detta onda hjärtat med dess kallsinnighet, dess falskhet, lättsinnighet, hårdhet och ondskas skola icke evigt fångsla vår ande.

Måtte i synnerhet de, som äro av Gud utrustade med några gåvor för själars tjänst, och därför såsom Kristi stridsmän äro mest ansatta och plågade, utvartes av världen med lögn och smälek och invartes

av djävulen med obegripliga frestelser, så att de knappt kunna uppenbara sitt hjärta för någon i denna värld — måtte de aldrig förgäta »frälsningens hopp», som skulle vara deras »hjälm» — aldrig förgäta, att det nu gäller en liten tid — snart kommer Herren, att »med bedrövelse vedergälla dem, som bedröva eder; och att giva eder, som bedrövens, vederkvickelse, ära och oförgängligt väsende, då Herren Jesus varder uppenbar från himmelen med sin makts änglar!» e.t.c. Paulus utbrister: »Om vi allenast i detta livet hava hoppet till Kristus, så äro vi de uslaste bland alla människor.» Det bästa, det härligaste återstår! — vi skola se Konungen! — ansikte mot ansikte — och sedan »vara hos Herren alltid!» — Eller skola vi tro Kristus, när han talar om den närvarande nåden, och icke tro honom när han talar om den härlighet, som skall komma? Gud bevare oss! Måtte alla kristna besinna även detta stycke! Och nu: måtte vi blott vara redo och vakande och hava olja i lamporna, när anskriet höres:

Se brudgummen kommer!

*1 Det är i en annan bemärkelse, som också *tron* kallas ett *hopp*, då den i mörka stunder sträcker sig efter nåden och icke ännu i full visshet åtnjuter dess tröst.

*2 En följd härav har varit, att t. ex. i England nu råder en ganska allmän och bestämd tanke ibland de upplysta. att Herrens länge väntade »stora och uppenbara dag» numera icke är långt borta. Denna fråga utgör ett livligt ämne i de frommas kretsar.

- **C-O Rosenius** (1852)

© **www.pietisten.com**

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om syftet är att främja Kristi rikets tillväxt.

www.pietisten.com